

Josipa Franjić Radulović

ZIMSKE RADOŠTI

DOŠLA JE ZIMA

Sivi oblaci započeli su svoju pjesmu. Snažno su puhali i puhali ... auuuu, ouuu, eeeee...huuuuuu, huuuu. Vjetar je ulazio u svaki kutak, čak i onaj najskriveniji. Krhke grane stabala lomile su se pod pjesmom vjetra... krrccc, šššš, huuu...

Mišić Miško u strahu je počeo vikati:

“Moram se negdje skloniti, moram negdje naći sklonište.” Oblaci su potpuno sakrili sunce i sve je postalo sivo, a mišić je izbezumljeno trčao šumom.

“Znam, na ovom stablu ima jedno gnijezdo.” On brzo potrči do visokih grana, ali tamo je gnijezdo bilo puno ptičica.

“A joj, tu nema mjesta za mene. Spustit ću se malo niže, tu je dom vjeverice Zvrkice.” Miško je pokucao na vrata. Vjeverica je otvorila i rekla kako su joj danas u goste stigli baka, djed i teta te da joj je dom pun šumskih plodova koje je spremala za zimu. “Ma, nema veze, idem do brloga mede Mrkog, tamo sigurno ima mjesta.”

Pojurio je tako Miško brzo uz pjesmu vjetra. Bilo je sve hladnije, a vjetar je još jače zapjevao eeee, uuuu... Kroz grane stabala opet se čulo šššš, šššš... Brzim korakom stigao je Miško do medinog brloga, no odjednom je stao: “O, ne... na vratima piše ‘vraćam se u proljeće’. Što ću sad?”

Tada se mišić Miško sjetio kako su cijelu jesen sve životinje radile zimnicu i pripremale svoj dom za hladne, zimske dane. Sjetio se i da

je on u to vrijeme skitao uokolo i zabavljao se. On tada nije razmišljao kako će izgledati ledena pjesma vjetra i bio je previše lijen za bilo kakve poslove.

U tom trenutku nešto šušne pored njega šššš, rrrr, šššš... Bio je to ježić Bodljić koji je žurio u svoju kućicu.

“Kamo ideš ježiću?” zapita ga mišić.

“Jurim u svoju kućicu da se sakrijem od ovog vjetra i zime. Zašto ti ne odeš svojoj kući, uskoro će postati još hladnije.”

“Ali ja nemam svoj dom”, mišić tužno slegne ramenima, “ja sam zapravo obični skitnica.”

“Još nije kasno da pronadeš svoj dom i pripremiš ga za zimu.”

“Stvarno?! Kako to misliš?”

“Nikad nije kasno da ispraviš pogreške. Sigurno ćeš se jako potruditi da nadoknađiš sve poslove koje si ranije izbjegavao.”

“Ali gdje ću napraviti sebi dom?”

“Tamo pored moje kućice ima jedan stari panj, ispod tog panja već dugo nitko ne stanuje.”

“O, hvala ti, idem tamo.”

“Požuri, imaš puno posla, a uskoro će noć...”

I tako je mišić Miško dobio priliku da sebi napravi mali topli dom. Ježić Bodljić je otišao svojoj kućici. Mišić Miško odmah je počeo uređivati svoj novi dom.

“Nikad se više neću smijati onima koji vrijedno rade.”

Polako se spuštala noć, na grani jednog stabla mudra sova je uz vjetar huknula: “Huuu, huuuu došla je zima... huuu, huuu, huuuu zima je tu... Huuu, huuuu...”

